Cõi Thiên Thai http://www.coithienthai.com

— Theo kế hoạch, anh bị giữ lại ở Hồng kông. Sở dĩ Hồng kông được chọn làm địa điểm vì tay sai của địch ở đó rất đông, họ lại có đủ phương tiện liên lạc nhanh chóng với cơ sở trung ương.

— Thưa, cảnh sát Hồng kông được biết kế hoạch này không ?

—Không. Nếu biết, họ đã không làm phiền anh. Bọn gian quấy rầy anh tại khách sạn là người của tôi. Cả anh chàng làm nghề thông tín viên báo chí nữa. Tôi muốn anh ngụ trong khách sạn ấy vì cách cửa khách sạn mười thước là trạm cảnh sát. Hễ có việc bất trắc cảnh sát can thiệp được ngay. Tôi muốn anh bị lôi thôi ở Hồng kông để báo chí đăng tin rùm beng, gián tiếp báo cho địch biết.

— Nghĩa là địch không biết trước ngày U Myen về Sàigòn ?

Ông Hoàng thở dài :

— Thoạt tiên, chúng tôi tưởng vậy. Cho nên chúng tôi bố trí vụ bắt cóc hụt ở Hồng kông. Đến sau, chúng tôi phăng ra là bị lầm. Lầm một cách ngây thơ và tai hại.

Văn Bình mải nghe ông Hoàng, quên điếu huốc cháy gần tới môi. Từ bao năm nay, chưa khi nào ông Hoàng lầm. Chưa khi nào ông Hoàng nhận khuyết điểm của mình trước mặt thuộc viên, dầu là thuộc viên thân tín và quí mến. Sự chân thành của ông tổng giám đốc làm Văn Bình cảm động. Chàng cảm thấy không được quyền dứt tình với ông Hoàng.

Giọng ông Hoàng vẫn đều đều :

— Ông Sì Mít cũng bị lầm khờ khạo như tôi. Suýt nữa, công việc hỏng hết. Trên thực tế, địch đã biết.

Văn Bình buột miệng :

— Thưa ông, tôi cũng nghĩ vậy. Nếu không biết rõ, địch phái riêng một tiềm thủy đĩnh tới Sài gòn làm gì ?

Tiếng thở dài của ông tổng giám đốc não nuột hơn :

—Lời nói chí tình của anh vừa dạy tôi một bài học vô giá. Sau hơn 30 năm trong nghề, tôi đinh ninh học hỏi được nhiều, nhất là học hỏi về phương pháp nghiên cứu và suy luận. Giờ đây, tôi mới biết là già rồi. Tre già măng mọc, đã đến lúc tôi trao nhiệm vụ nặng nề này lại cho những người trẻ tài ba và sáng suốt như anh.

— Thưa ông...

— Tôi nói thật đấy. Từ lâu, tôi coi anh như con đẻ. Trong tương lai gần, tôi sẽ ủy thác cho anh và Triệu Dung (1)...

Ông Hoàng đột nhiên im lặng. Khói xì-gà bay thành vòng tròn xanh xanh trong phòng. Có lẽ ông đang nhớ lại thuở hoa niên, tung hoành khắp năm châu, ra vào chỗ chết như đi chợ. Lát sau, ông nói :

— Thành ra, vụ bắt cóc hụt ở Hồng kông hoàn toàn vô ích. Địch lén đưa tàu ngầm và nhân viên ưu tú tới Sài gòn vì đã nắm được yếu tố thành công. Trong đời, nhiều chi tiết bề ngoài tầm thường và nhỏ nhặt thường thay đổi cuộc diện thế giới. Chẳng hạn, cái mũi của nàng Cléopâtre. Và trong vụ này là bệnh đa tình của bác sĩ U Myen. Tình báo Mỹ biết rõ nếp sống của U Myen song lại không biết U Myen có nhân tình người Việt.

(1) *Triệu Dung là một nhân vật trong Z.28 Vượt Tuyến đã xuất bản.*

— Trời !

— Đàn bà là trung tâm của vũ trụ, câu nói này rất đúng. Rắc rối đều do đàn bà mà ra. Sau khi anh rời đất Mỹ, nhân viên F.B.I. tới thu xếp đồ đạc tại nhà riêng của U Myen đã ngẫu nhiên tìm thấy một mảnh giấy vò nhàu ném dưới đáy sọt đựng rác. Đó là bản nháp một bức thư mà U Myen gửi cho cô bạn ở Việt nam. Bức thư này chuyển ngay đến Trung ương Tình báo. Và họ khám phá ra một bí mật tai hại: U Myen đã viết thư cho tình nhân báo tin sẽ về Sài gòn, về ngày nào, về trên chuyến máy bay nào.

C.I.A. liên lạc ngay với U Myen, song nhà bác học Miến thoái thác không chịu nói. Hiện U Myen sống ở một trung tâm nghiên cứu bí mật gần Hoa thịnh đốn. U Myen không biết anh đội lốt để về Sài gòn. Giờ chót, người ta tiêm cho U Myen một thứ thuốc riêng, tạo ra bệnh cúm. U Myen phải điều trị một tuần mới lên máy bay được. Nói ngọt thất bại, CIA dùng đến sẵng, viện cớ an ninh quốc phòng để cậy miệng U Myen song y vẫn nín lặng. Anh còn lạ gì tính ương gàn của một số khoa học gia trong thế giới tự do. Họ coi đời tư quí nhất, không sức mạnh nào thâm nhập vào được. Họ chỉ nói ra khi họ muốn, nếu họ từ chối, chúng ta không có cách nào bắt họ nói. Cực chẳng đã, ông Si-Mit từ Hoa thịnh đốn báo tin bằng điện thoại riêng cho tôi.

Được tin, tôi ra lệnh cho nhân viên kiểm duyệt thư tín ở Sài gòn điều tra. Hầu hết thư từ của người bị tình nghi, hoặc của nhân vật hữu danh ở ngoại quốc gửi tới đều được bí mật chụp vào

phim vi ti, chuyển đến văn phòng tôi để nghiên cứu. Nhân viên phụ trách nghiên cứu của Sở cho là thư tình thông thường nên không trình lên tôi. Đến khi lục ra, đọc kỹ nội dung, tôi bật ngửa. Bức thư này đúng với bản nháp tìm thấy trong nhà U Myen. Và bưu tá đã trao tận tay cho người yêu của U Myen. Vì là thư bảo đảm nên người nhận phải ký tên vào sổ.

Gần sáng, tôi phăng ra ngọn ngành, nhưng anh và hai nhân viên FBI đã bị cảnh sát Hồng kông tống giam từ buổi trưa hôm trước. Nghĩa là đã chậm hơn một ngày.

— Tôi hiểu rồi. Bức thư của U Myen đã làm kế hoạch của ông xáo trộn từ đầu đến cuối.

— Đúng. Hai hậu quả bất thường đã xảy ra, thứ nhất, địch đã biết rõ ngày về, giờ về của U-Myen, thứ hai, sự có mặt của cô nhân tình Việt làm vai trò của anh trở thành khó khăn, và vô cùng nguy hiểm. Đành rằng anh hóa trang khá giống U Myen, song mái tóc bạc và bộ râu mép lún phún kia chỉ đánh lừa được đàn ông, hoặc những kẻ mới thấy U Myen trong hình. Đối với phụ nữ, sự cải trang của anh hoàn toàn thất bại. Nhất lại là bạn gái đầu gối, tay ấp. Ngoài ra, nàng lại có con với U Myen. Nàng không thể nào lầm anh là nhà bác học Miến.

Văn Bình thở dài:

— Sự việc lỡ rồi, ông định sao?

Ông Hoàng nhún đôi vai gày gò:

— Những việc xảy ra là khuyết điểm của CIA và của riêng tôi. Song le, trong hoạt động điệp báo, khuyết điểm là chuyện cơm bữa. Điều quan trọng

Cõi Thiên Thai http://www.coithienthai.com

là lợi dụng thời cơ, biến khuyết điểm thành ưu điểm. May mà ông Si Mít liên lạc kịp thời với tôi, nếu không kế hoạch sẽ hỏng bét, và anh phải hy sinh tính mạng vô ích. Trước tình thế oái oăm này, tôi chỉ còn thủ đoạn sau đây : làm cách nào cho nhân tình của U Myen không thể nào khám phá ra anh là U Myen giả hiệu.

Văn Bình phá lên cười :

— Thảo nào.

Ông Hoàng cũng cười theo, giọng vui vẻ :

— Bây giờ, anh đã hiểu lý do vụ phục kích gần sân bay. Là để bác sĩ U Myen bị thương. Đúng hơn, tạo cơ hội cho tôi tung tin U Myen bị thương. Sau khi anh bất tỉnh, được chở lên xe Hồng thập tự về đây, tôi nhờ người tiết lộ cho địch biết rằng bác sĩ U Myen bị thương nhẹ ở mặt. Chẳng qua tôi muốn băng kín nửa mặt anh để đánh lừa cô bạn của U Myen.

Văn Bình hỏi đùa :

— Chắc nàng đẹp lắm !

Không đáp, ông Hoàng đặt cái cặp da dày cộm lên bàn, mở khóa rút ra một xấp tài liệu đánh máy đầy chữ li ti. Loay hoay trong 5 phút, ông chọn riêng một tập hồ sơ mỏng, đọc liếc qua rồi đưa cho Văn Bình :

— Nàng là Hoàng thị Nguyệt Nga, thường gọi là Rôdin. Đây là lý lịch của nàng.

Văn Bình đỡ lấy, lầm nhầm đọc :

« *Rôdin Nguyệt Nga sinh năm 19... tại... Cha nàng là người Pháp, nên Rôdin theo gia đình sang Pháp từ hồi nhỏ. Vì là người lai nên nàng rất đẹp. Cha nàng từ trần trong khi nàng học dở dang. Để mưu sinh, Rôdin học nghề nhảy múa và ca hát. Thất bại ở Ba lê, nàng sang Nam-Mỹ kiếm ăn. Dường như nàng ký khế ước với một công ty ở Nam-Mỹ về việc trình bày các kiểu áo ngủ và áo tắm, nhưng sau đó người ta đánh lừa nàng và xô đẩy nàng vào vòng truy lạc. Rôdin rời châu Mỹ la tinh, lộn lên Bắc Mỹ, sống bằng nghề vũ nữ. Nghề này cũng không mang lại một mức sinh hoạt khả quan, rốt cuộc nàng phải làm kiểu mẫu khỏa thân cho một nhà in lịch và tạp chí ái tình, trước khi làm vũ nữ thoát y tại các hộp đêm. Giấy phép lưu trú không được nhà cầm quyền Mỹ gia hạn, nàng phải trở về Pháp năm...*

Nàng lại tiếp tục làm kiểu mẫu và vũ nữ thoát y trong khu Mông Mác. Nàng kiếm được khá nhiều tiền. Song không hiểu sao nàng xin giấy hồi hương về Sài gòn. Người ta đồn Rôdin đắm say một sinh viên người Việt, và sau khi thề non, hẹn biển, nàng theo người ấy về nước để xin cha mẹ làm lễ thành hôn. Gia đình người sinh viên khám phá ra Rôdin có một quá khứ và nghề nghiệp không đẹp, việc cưới xin bị ngăn cản và bất thành. Người sinh viên lấy vợ khác, Rôdin đâm ra thất tình.

Nàng có một đứa con gái riêng. Nàng là vũ nữ đắt khách của tiệm Văn Cảnh...

Văn Bình ngẩng đầu lên. Ông Hoàng nói :

— Theo chỗ tôi biết, căn cứ vào một tin của C.I.A., đứa con gái nhỏ kia là con của U Myen. Về đây, tiền bạc không được dồi dào như trước Rôdin đã nghĩ tới người tình cũ bên kia bờ biển Thái bình. Nàng bèn viết thư cho U Myen. U Myen hứa khi về Sài gòn sẽ chu cấp cho đứa con.

Văn Bình hỏi, giọng lo lắng :

— Thưa ông, liệu địch mắc mưu mình không ?

Vẻ mặt ông tổng giám đốc trở nên đăm chiêu :

— Tôi hy vọng 50 phần trăm. Giờ này, trú sứ GRU ở Sài gòn đã biết địa chỉ tòa nhà đường Phan đình Phùng. Họ phải ra tay trong đêm nay, vì theo chương trình của chính phủ, sáng mai bác sĩ U-Myen sẽ lên đường tới trụ sở bí mật.

Cánh cửa xịch mở. Cô y tá kiêm võ sư karaté nhẹ nhàng bước vào, ghé tai ông Hoàng thì thầm. Mặt sáng rực, ông Hoàng nói với Văn Bình :

— Rôdin đã tới trình diện tại trạm gác ngoài cửa. 5 phút nữa, nàng sẽ lên lầu gặp anh. Bây giờ phiền anh ngồi yên cho y tá băng mặt.

Ông Hoàng chìa tay, thân mật :

— Chào anh.

Ông Hoàng đi thẳng ra cửa. Người nữ điều dưỡng đặt hộp đồ nghề xuống giường. Chẳng nói, chẳng rằng, Văn Bình chìa má ra. Thiếu nữ quấn bông băng nhanh thoăn thoắt. Văn Bình khôi hài :

— Không ngờ nhà vô địch đai đen như cô lại kiêm luôn nghề quấn bông băng cho bệnh nhân.

Thiếu nữ đáp, vui vẻ :

— Anh đừng vội khinh em. Em tốt nghiệp thủ khoa của lớp cứu thương trong Sở. Tuy nhiên, em xin thú nhận là tay chân vụng về. Em chỉ quấn bông băng cho bệnh nhân giả thì được. Vả lại, em học cứu thương để săn sóc những chàng thanh niên nghịch ngợm như anh bị em đánh đau.

Văn Bình hôn phớt vào làn da tay mát rợi của nàng :

— Cô đánh ai chưa ?

— Nhiều rồi.

— Tôi mong được cô đánh thật đau.

Không đáp, người nữ điều dưỡng kéo khăn trải giường lại cho ngay ngắn, đoạn mời chàng nằm lên. Văn Bình ôm bừa, đình hôn. Nàng gạt ra nhè nhẹ :

— Đừng anh. Người ta sắp vào đến nơi rồi. Bại lộ thì khốn.

Văn Bình nằm dài trên giường. Thiếu nữ đắp chăn lên tận cổ cho chàng. Chàng thở dài, giọng não nuột :

— Thế này chẳng biết đến bao giờ mới mong gặp cô lại.

Thiếu nữ cúi xuống hôn trán chàng :

— Tháng sau, em gặp anh.

Văn Bình ngồi nhổm dậy :

— Gặp ở đâu ?

Nàng nheo một mắt, rí rỏm :

— Để em xin phép chị Nguyên Hương trước.

Văn Bình lạnh toát người. Chết rồi ! Cô y tá là bạn của Nguyên Hương. Chàng bèn nhắm nghiền mắt, quay vào tường :

— Thôi, cô cho tôi ngủ một lát.

Thiếu nữ đập vai chàng :

— Anh phải mở mắt thật to nhìn em. Dầu anh nhắm mắt, anh vẫn nhìn thấy Nguyên Hương.

— Vâng, tôi biết rồi. Tôi sợ rồi.

— Sợ mà anh không chừa.

— Từ nay, tôi xin chừa, không dám lăng nhăng với phụ nữ la nữa.

— Giỏi lắm. Em sẽ không mách lại với Nguyên

Cõi Thiên Thai http://www.coithienthai.com

Hương đâu. Nào, em đến cho anh.

Văn Bình không đợi nàng mời hai lần. Chàng cần hành động nhanh sợ nàng đổi ý kiến. Chàng hôn nàng một cách say sưa và tham lam, khiến nàng nghẹt thở.

Bỗng có tiếng giày lộp cộp, rồi tiếng gõ cửa. Hoảng hốt thiếu nữ buông chàng ra, sửa lại mái tóc, rồi ngồi nghiêm chỉnh trên ghế. Cửa mở, Rôdin hiện ra.

Cùng vào với Rôdin là một người lính mặc đồ dã chiến, tay cầm tiểu liên. Người nữ y tá đứng lên, nghiêng đầu chào. Liếc nhìn Rôdin, Văn Bình thấy nàng không lấy gì làm đẹp lắm, ngoại trừ thân hình vô cân đối và gợi cảm. Nàng được các nhiếp ảnh viên chụp khỏa thân, và kiếm ăn bằng nghề thoát y vũ cũng không phải là chuyện lạ.

Thấy chàng nằm dài trên giường, mặt che kín sau đống bông băng trắng xóa, nàng đứng khựng lại, hai má hồng hồng chuyển sang màu tái. Cuộc gặp gỡ bất ngờ sau nhiều năm xa cách làm nàng xúc động mãnh liệt. Đợi nàng đến gần, Văn Bình buột ra một tiếng ngắn ngủi :

— Rôdin.

Chàng không dám dài giòng vì chưa biết U Myen trò chuyện với tình nhân bằng tiếng Miến, tiếng Pháp hay tiếng Anh. Chàng cũng không biết U Myen thường gọi nàng là gì. Giữa tình nhân, người ta gọi nhau bằng những danh từ thân mật đặc biệt, như cưng, mình, em, « con mèo nhỏ của tôi ơi ».

Nàng ùa lại, nắm chặt bàn tay chàng, giọng run run :

— Trời ơi, U Myen của em. Anh còn nhớ em ư ?

Hú vía ! Nàng dùng tiếng Anh. Nàng nói trôi chảy, đúng mẹo luật, chứng tỏ một trình độ khá quan về ngoại ngữ. Chợt nhớ ra, nàng reo lên :

— Ồ, tại sao anh không gọi em là Con chim Họa mi như hồi ấy ?

Văn Bình có cảm tưởng như người ăn mặc bảnh bao bị bắt quả tang ăn cắp trong tiệm buôn lớn. Chàng không ngờ mới phút đầu đã bị hớ hênh.

May thay, Rôdin đã gỡ rối bằng nụ cười hồn nhiên :

— Anh nhớ hay quên rồi ? Hồi ấy, em còn làm cho Quán Họa Mi ở Lát Vê-gát. Em gặp anh lần đầu một đêm em vừa múa, vừa hát. Nửa đêm, em nhận được bó hoa của anh, kèm theo tấm danh thiếp và mấy chữ «mến tặng Con chim Họa mi của tình yêu ». Từ đó, anh cứ gọi em là Con chim Họa mi.

Văn Bình cười gượng :

— Ừ nhỉ !

Rôdin chăm chú nhìn chàng. Dường như nàng còn ngờ ngợ. Văn Bình hỏi liều :

— Anh đổi khác nhiều không ?

Nàng quan sát một giây rồi đáp :

— Vâng, khi xưa anh gầy ốm, không đẫy đà như bây giờ. À, con mắt anh lạ quá ! Anh thay mắt mới bao giờ thế ?

Thật rầy rà ! Ông Hoàng chưa hề nói cho chàng biết U Myen có một mắt giả. Mắt bên phải hay bên trái, Văn Bình không thể đoán ra. Vì nếu